

ERF EN AKKER

Toen we een paar weken geleden op een morgen naar de zeshonderd gemeet uitbreiding reden, kwamen we voorbij het hoofdirrigatiekanaal. Ineens zagen we daar de lange nek van een giraffe uit het water steken. We traptten met kracht op de rem. Het duurde even voor al het stof rond de landrover was opgetrokken. Een flinke giraffe was waarschijnlijk 's nachts met zijn maats in het kanaal gaan drinken, en met zijn lange poten in de modder vast blijven zitten. Het prachtige dier keek ons angstig aan en trachtte te vluchten. Maar al zijn wilde pogingen waren tevergeefs. Hij worstelde, met heel zijn lichaam, zijn nek maakte hevige bewegingen. Maar waarschijnlijk was hij al uren bezig geweest om los te komen, zijn krachten waren al heel wat geminderd. Toen zijn eerste schrik voorbij was, keek hij ons nieuwsgierig aan. We konden hem gemakkelijk over zijn kop aaien. Hij verroerde geen „vin” meer. Stommeling, scholden we. Want we vinden van al de dieren die we hier dagelijks in de bush rond zien lopen, de giraffes wel de meest sierlijke en goedaardigste. We reden in een vliegende vaart terug naar de werkplaats. Jan liep daar ook net rond en was meteen enthousiast voor een reddingsactie. We zochten een dik touw op, en pikten een man of vijf uit een groep arbeiders die in het veld bezig waren. Toen we terug kwamen bij de giraffe, was het dier opnieuw bezig geweest om los te komen. Maar deze vergeefse poging had dit keer zoveel van zijn krachten gevegd dat zijn hele nek helemaal onder water was verdwenen, en alleen zijn kop was nog boven. De neusgaten waren wijd opengesperd. Het was nu een kwestie van vlug handelen anders zou hij verdrinken. De arbeiders hadden weinig zin om het water in te gaan met het touw. Ze draalden en draalden. Langzaam trokken ze hun broeken uit. Ze vonden het allemaal maar gekheid waarschijnlijk. Er zijn zoveel giraffes; of er nu eentje meer of minder leeft dat maakt toch ook niets uit. Eindelijk hadden de mannen het touw rond zijn voor- en achterpoten gebonden. Ze stonden tot borsthoogte in het water. Het touw maakten we vast aan de landrover, en voorzichtig trokken we de sukkel de kant op. Het dier sribbelde in het geheel niet tegen. Je zou haast zeggen dat het begreep dat onze bedoelingen goed waren. Toen hij eenmaal op de kant lag ging het trekken met de landrover heel wat minder gemakkelijk. Maar een meter of vier vonden we ver genoeg. De mannen knoopten de touwen los. We aaiden de sukkel nog eens over zijn kop en wachten toen of hij op zou staan. Maar door al de worstelingen in de modder waren zijn krachten verdwenen. Uitgeput bleef het dier liggen. We besloten om maar weg te gaan. De hele verdere dag hadden we geen tijd meer om er nog naar te gaan kijken. Het was al vijf uur 's avonds toen we samen met Jan, de vrouwen en kinderen terug gingen

om te kijken. Tot onze verbazing lag het dier weer in het kanaal. Maar ditmaal was het ver met hem gedaan. Alleen zijn neus was nog maar boven water. We hadden de giraffe aan de schemekant van het kanaal er uit getrokken. De andere kant van het kanaal is de bushkant, waar de steppe zich uitstrekt tot aan het Tsavo park en de Kitui heuvels, een gebied van vier keer de grootte van Nederland. En ondanks zijn vervelende ervaring met water had het dier toch de oversteek maar gewaagd. We besloten om weer een poging te wagen hem op de kant te krijgen. Jan had een oud touw in zijn landrover. We hadden deze keer geen arbeiders bij, dus gingen we zelf in het water. We bonden hem op de gebruikelijke manier. Maar telkens brak het touw. Eenmaal waagde hij nog een poging om zichzelf te bevrijden uit de modder. Maar daarna zonk zijn kop helemaal onder water. Jan en ik trokken zijn kop op de kant, en het was al donker eer we hem op het droge hadden. Bewusteloos. De volgende morgen was het stomme dier toch dood. Nu een paar dagen geleden zat er weer een giraffe in het irrigatiekanaal. Maar die was al verdronken. Kayuibi, de schememanager, had hem 's morgens nog levend gezien. Maar hij was het vergeten en tegen een uur of twaalf dacht hij er weer om. We gingen samen kijken. Het was maar een meter of twintig van de plaats waar de eerste was verdronken. Aan een schuimplek op het water konden we zien waar het dier verdronken was. We besloten om hem uit het water te trekken met een zware trekker.

Intussen had het nieuws van de giraffe al de ronde gedaan. We hadden de wildwachtmans geïnformeerd en die had toestemming gegeven om het dier op te eten. Toen we tegen enen het beest er uit gingen trekken, stonden er wel twintig arbeiders rond. Ze sprongen vrolijk in het water, om het touw rond zijn nek te binden. Het kolossale beest, een mannetje, was nauwelijks op de kant of de arbeiders waren al begonnen er met hun messen in te snijden. Ze hadden het goed naar hun zin, want dit was een buitenkansje. Ze dachten: aan een dode giraffe hebben we meer dan aan een levende. We zagen Amos met zijn vlijmscherp zakmes een kolossaal stuk uit de achterbil snijden, met huid en al. Het viel een keer in het stof voor hij het onder de snelbinders van zijn fiets had zitten. Vroeger deden ze immers niet anders, het wild uit de bush was hun vlees „Nyama ya Mungo” (vlees van God), en nu konden ze zich eens lekker uitleven. Elisia zag kans om een deel van de lever er uit te snijden. Er kwamen steeds meer mensen. Zelfs de poten namen ze nog mee, om er soep van te trekken. Na ongeveer een uur was er niet veel meer over. Inmiddels zweefden de gieren en de maraboes al in de lucht, om straks het beetje dat was overgebleven op te eten. We hakten de staart af, om naar de wildman te brengen. Toen we terug reden zat de landrover vol met mensen met zo veel vlees als ze maar konden dragen. En wij zelf hadden een paar kilo lever te pakken gekregen. De smaak was goed. Maar we zien de giraffes toch liever levend.....!

SCHRIJFKOUTER.